

Súd: Okresný súd Košice II
Spisová značka: 41Cpr/25/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7220206506
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Oreničová
ECLI: ECLI:SK:OSKE2:2020:7220206506.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice II v konaní pred sudkyňou JUDr. Beátou Oreničovou v spore žalobcu: O. V. R., D. XX.X.XXXX, N. A. XX, XXX XX A., A. Ž.: G. V., Z. Z. C. XX, G., L.: XX XXX XXX, R. Z. - V. G., Z..F..P., Z. Z. S. G., O. X, IČO: 50 550 837, o žalobe na obnovu konania OS KE II. sp.zn. 42Cpr/84/2017, takto

rozhodol:

I. Žalobu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Košice II. sp.zn. 42Cpr/84/2017, z a m i e t a .

II. Žalovanému proti žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobným návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 29.6.2020 sa žalobca domáhal povolenia obnovy veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 42Cpr/84/2017, právoplatne skončenej rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9CoPr/13/2018 zo dňa 11.12.2019, doručeného mu 21.1.2020. K dôvodom podania žaloby na obnovu konania uviedol, že žalobu podáva podľa § 397 písm. a) CSP, lebo sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privediť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Uviedol, že žalobu podáva podľa § 403 ods. I CSP v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, dozvedel o dôvode obnovy alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť. Dôvodom žaloby na obnovu konania je podľa žalobcu porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie garantované Európskym dohovorom o ľudských právach v hlave I článok 6 ods. I Dohovoru a porušenie jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručenú článkom 46 Ústavy Slovenskej republiky. Uviedol, že jeho právo na spravodlivé súdne konanie bolo porušené rozsudkom OS KE II. sp. zn. 42Cpr/84/2017 a potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9CoPr/13/2018. Na Okresnom súde Košice II. v pôvodnom konaní 42Cpr/84/2017 sa domáhal určenia, že pracovný pomer medzi ním a žalovaným nepretržite trvá a vymoženia plnenia povinností žalovaného voči žalobcovi vyplývajúceho z platného trvania pracovného pomeru podľa Zákonníka práce, ktorý sa však s jeho návrhom nezaoberal s odôvodnením, že „o veci bolo právoplatne rozhodnuté v inom konaní Okresného súdu Košice I. sp.zn. 12C/153/2006, preto súd sa obmedzil iba na zistenie, či existuje právny titul rozviazania pracovného pomeru, nemôže skúmať jeho platnosť či neplatnosť“. Podľa žalobcu sa Okresný súd Košice II. dopustil fatálnej chyby. Zistený právny titul rozviazania pracovného pomeru nie je právnym titulom rozviazania pracovného pomeru s ním, ako štatutárnym orgánom právnickej osoby Rímskokatolíckej cirkvi farnosť N. a rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 12C/153/2006 nie je rozsudkom o právnom titule rozviazania pracovného pomeru s ním ako štatutárom právnickej osoby Rímskokatolíckej cirkvi farnosť Budkovce, je obyčajnou súdnou fraškou a podvodom. Túto skutočnosť ako právny dôkaz porušenia jeho práva na spravodlivé súdne

konanie dodnes hľadal medzi riadkami právoplatného rozsudku Okresného súdu Košice II. sp. zn. 42Cpr/84/2017. O právnom dôvode žaloby na obnovu konania sa dozvedel práve pri koncipovaní tejto žaloby na obnovu konania, hľadaním logických súvislostí na prelomenie nezmyselných tvrdení súdu a riešenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie dňa 27.6.2020. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že nejestvuje právny titul na rozviazanie pracovného pomeru, ale jestvuje právny titul trvania pracovného pomeru v menovacom dekréte v jeho menovaní do funkcie farára farnosti Budkovce. Predkladá Potvrdenie právnej subjektivity vydanéj Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky zo dňa 15. augusta 2000 a Osvedčenie právnej skutočnosti, že štatutárnym predstaviteľom Rímskokatolíckej cirkvi, farnosť N., M. V. R., farár, vydaným Rímskokatolíckym arcibiskupstvom Košice zo dňa 28.8.2000. Tým, že súd vo veci nekonal, porušil jeho právo na spravodlivé súdne konanie a jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu. Navrhuje preto, aby súd rozsudkom obnovu konania povolil.

2. Na preukázanie tvrdených skutočností žalobca súdu predložil Potvrdenie Ministerstva kultúry Slovenskej republiky - cirkevný odbor zo dňa 15. augusta 2000 č. MK - 665/2000-320, Osvedčenie právnej skutočnosti vydané Rímskokatolíckym biskupstvom Košice zo dňa 28.8.2000 č.j. P-145/2000.

3. V rámci prípravy spisu na výzvu súdu zo dňa 12.8.2020 žalobca dal súhlas s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania a dodal, že žalobu na obnovu konania dal z dôvodu, že vo veci nejestvuje právny titul rozviazania pracovného pomeru. Právnym titulom na rozviazanie pracovného pomeru v jeho prípade je výpoveď daná zamestnávateľom podľa zákona č. 311/2001 Z.z. - §63 ods. 1 písm. d) ods. 2, ak zamestnanec prestal spĺňať požiadavky podľa § 42 ods. 2 ZP. A keďže takejto výpovede zamestnávateľom - žalovaným niet, jeho pracovný pomer nepretržite trvá. Od súdu očakáva spravodlivé právne posúdenie veci.

4. Žalovaná sa k žalobe na obnovu konania vyjadрила prostredníctvom právneho zástupcu v podaní zo dňa 31.8.2020, kde žalobu na obnovu konania žiadala odmietnuť alternatívne zamietnuť. S rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania nesúhlasila. Žalovaná považuje žalobu na obnovu konania za neprípustnú, zjavne nedôvodnú a šikanóznou a nárok žalobcu v celom rozsahu neuznáva. K dôvodu na obnovu konania podľa § 397 písm. c) CSP uviedla, že žalobca svoj dôvod na obnovu konania podložil tým, že dôvodom žaloby na obnovu konania je porušenie žalobcovho práva na spravodlivé súdne konanie garantované Európskym dohovorom o ľudských právach v hlavie I. článok 6 ods. 1 Dohovoru a porušenie jeho práva na súdnu a inú ochranu zaručenú článkom 46 Ústavy Slovenskej republiky, pričom právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie bolo porušené rozsudkom Okresného súdu Košice II. č. k. 42Cpr/84/2017 a potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 9CoPr/13/2018. Podľa žalovanej žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán sporu alebo predmetu pôvodného konania, ktoré by bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní alebo ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní a privodili by pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Uviedla, že všetky namietané skutočnosti, ako tvrdenie o trvaní pracovného pomeru so žalovaným a neexistencii právneho titulu na rozviazanie pracovného pomeru, menovací dekrét o menovaní žalobcu do funkcie farára, tvrdenie žalobcu, že nesprávnym procesným postupom mu ako strane bolo znemožnené uskutočňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a ďalšie, boli známe už v pôvodnom konaní, v ktorom sa ich žalobca neúspešne dovolával. Taktiež citovala rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/18/2010. Žalovaná má za to, že skutočnosti, ktoré žalobca uvádza ako dôvod na obnovu konania, nie sú dôvodom na obnovu konania v zmysle ust. § 397 písm. a) CSP, pretože nie sú to skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, týkajúce sa strán alebo predmetu, ktoré bez svojej viny nemohol žalobca použiť v pôvodnom konaní. Žalobca neoznačil žiadne dôkazy, skutočnosti alebo rozhodnutia, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní. Naopak, opakuje a trvá na skutočnostiach a dôkazoch, ktoré boli známe a súd sa nimi zaoberal a vysporiadal už v pôvodnom konaní. Z obsahu žaloby žalobcu vyplýva jeho zjavná subjektívna nespokojnosť s rozhodnutím súdov, pred ktorými bol v prejednávanej veci v celom rozsahu neúspešný. Subjektívna nespokojnosť s rozhodnutiami súdu povolenie obnovy neodôvodňuje.

K lehote na podanie žaloby na obnovu konania (objektívnej a subjektívnej) uviedla, že žalobou dotknutý rozsudok Okresného súdu Košice II. č.k. 42Cpr/84/2017-82 zo dňa 14.5.2018, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 9CoPr/13/2018 zo dňa 11.12.2019, nadobudol právoplatnosť dňa 21.1.2020. Dňa 21.1.2020 bolo rozhodnutie odvolacieho súdu žalobcovi doručené a bol s jeho obsahom oboznámený. Aj keby dané rozhodnutie odôvodňovalo prípustnosť žaloby na obnovu konania, žaloba na obnovu konania bola žalobcom podaná na Okresný súd Košice II. dňa 29.6.2020, po uplynutí trojmesačnej subjektívnej lehoty od doručenia a právoplatnosti uvedeného rozhodnutia.

Ku skutkovému a právnemu stavu žalovaná uviedla, že žalobca sa v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I. sp. zn. 12C/153/2006 návrhom zo dňa 29.9.2006, ktorý upresnil podaním zo dňa 12.12.2006, domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 31.7.2006 zo strany žalovaného, určenia, že pracovný pomer naďalej trvá a žiadal priznať náhradu mzdy v sume priemerného zárobku žalobcu a náhradu trov konania. Okresný súd Košice I. rozsudkom č. k. 12C/153/2006-156 zo dňa 2.10.2009, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 11Co/19/2010-278 zo dňa 4.5.2011, právoplatným dňa 26.6.2011, zamietol žalobu o určenie, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 31.7.2006 zo strany žalovaného je neplatné a pracovný pomer trvá.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3Cdo/194/2011 zo dňa 9.11.2011 odmietol dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/19/2010-278 zo dňa 4.5.2011 podané žalobcom.

Žalobca s cieľom obnoviť konanie na Okresnom súde Košice I. sp. zn. 12C/153/2006 podal návrh na obnovu konania zo dňa 13.6.2013, ktorý Okresný súd Košice

I. uznesením č. k. 38Cpr/2/2013-46 zo dňa 13.2.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 5CoPr/4/2015-71 zo dňa 3.12.2015, právoplatným dňa 11.2.2016, zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 8Cdo/193/2016 zo dňa 24.11.2016 odmietol dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č.k. 5CoPr/4/2015-71 zo dňa 3.12.2015 podané žalobcom.

O mzdovom nároku žalobcu rozhodol Okresný súd Košice I rozsudkom č.k. 12C/248/2009-45 zo dňa 19.6.2012, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 9Co/219/2012-63 zo dňa 15.5.2013, právoplatným dňa 1.7.2013, a to tak, že súd žalobu žalobcu o náhradu mzdy voči žalovanému zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania vo výške 100 %.

Z vyššie uvedeného je nepochybné, že žalobca v súvislosti s uvedeným určením trvania pracovného pomeru a súvisiacou náhradou mzdy vyčerpal všetky riadne a mimoriadne opravné prostriedky, vrátane ústavnej sťažnosti, ktorá bola odmietnutá uznesením Ústavného súdu, č. k. III. ÚS 339/2015-8 zo dňa 30.6.2015.

Žalobca sa žalobou zo dňa 27.10.2017 opätovne domáhal určenia trvania pracovného pomeru medzi žalobcom a žalovaným, ktorý sa skončil dňa 1.8.2006 okamžitým skončením pracovného pomeru zo dňa 31.7.2006. Okresný súd Košice II. rozsudkom č.k. 42Cpr/84/2017-82 zo dňa 14.5.2018, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 9CoPr/13/2018 zo dňa 11.12.2019, právoplatným dňa 21.1.2020, žalobu žalobcu o určenie trvania pracovného pomeru zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania vo výške 100 %.

Žalobca s uvedeným určením trvania pracovného pomeru využil aj podanie ústavnej sťažnosti, ktorá bola odmietnutá uznesením Ústavného súdu č.k. II. ÚS 149/2020 zo dňa 15.4.2020.

Vyššie uvedenými rozhodnutiami bolo o otázke (ne)platnosti okamžitého skončenia na základe listu žalovaného zo dňa 31.7.2006 resp. trvania pracovného pomeru žalobcu právoplatne rozhodnuté.

V súdnom konaní sp. zn. 42Cpr/84/2017 Okresný súd Košice II. už neskúmal platnosť resp. neplatnosť skončenia pracovného pomeru medzi žalobcom a žalovaným, a teda sa nezaoberal ani dôvodmi skončenia pracovného pomeru, pretože o uvedenom už bolo právoplatne rozhodnuté, ale obmedzil sa iba na zistenie, či existuje právny titul rozviazania pracovného pomeru. Vzhľadom aj na existenciu vyššie uvedených rozhodnutí dospel k záveru, že existuje platný titul rozviazania pracovného pomeru - okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 31.7.2006.

Podľa žalovaného dôvod žalobcu na obnovu konania nie je relevantný, ide o subjektívny názor a pocit žalobcu, ktorý ako dôvod na obnovu konania neobstojí. Žiada žalobu na obnovu konania odmietnuť alternatívne zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania.

5. K vyjadreniu žalovaného doručil žalobca podanie zo dňa 16.9.2020 (repliku), kde mal za to, že žalovaný neuvádza žiadne skutočnosti, ktorými by jeho tvrdenie popieral alebo dokazoval opak. Navrhol, aby súd podľa § 177 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania. Žalobca jednoduchosť právneho posúdenia veci vidí v návrhu, podľa ktorého neexistuje platný titul rozviazania pracovného pomeru, výpoveď daná zamestnávateľom podľa § 63 ods. 1 písm. d) ods. 2 Zákonníka práce, čím pracovný pomer stále trvá. Uviedol, že o dôvode obnovy sa dozvedel tak, ako je to uvedené v návrhu. Pracovný pomer medzi ním a žalovaným nepretržite trvá. Podľa žalobcu od počiatku biely je bielym, nie čiernym a žiadne rozhodnutie súdu ho nemôže zmeniť ani zabrániť novému konaniu, respektíve zabrániť obnove konania z dôvodu, že vo veci už bolo právoplatne rozhodnuté. Je povinnosťou všeobecných súdov zabezpečiť dodržiavanie základných práv a slobôd. Podanie žaloby na obnovu konania ako dôvod „o do dňa, keď ho mohol

uplatniť“, je viac v rukách súdov a sudcov, či mu priznajú alebo nepriznajú základné práva a slobody. Uviedol, že už 14 rokov ho súdy doslova vodia za nos. Doteraz advokáti, súdy a sudcovia s právom manipulujú a robia rozhodnutia na požiadavku štátnej či cirkevnej moci, vedú s ním nekonečný zápas o slová, bez toho, aby sa konečne vzchopili a začali konať spravodlivo v súlade s právom a spravodlivosťou bez vedľajších pohnútok. V uvedenom vidí jednoduchosť právneho posúdenia veci a dôvod na konanie vo veci bez nariadenia pojednávania a vyslovenie výroku súdom, že medzi ním a žalovaným nepretržite trvá pracovný pomer.

6. Dňa 10.11.2020 žalobca doručil súdu ďalšie podanie, v ktorom reaguje na výzvu súdu zo dňa 6.10.2020 (kde súd vyzval žalobcu, či vzhľadom na vyjadrenie žalovanej naďalej trvá na podanej žalobe). Uviedol, že nie je spokojný s postupom súdu, ktorý reaguje na právne nezmysly právneho zástupcu žalovanej, že žaloba bola podaná po uplynutí trojmesačnej subjektívnej lehoty od doručenia právoplatného rozhodnutia. Týmto právnym nezmyslom sa vážne súd zaoberá, hovorí o neprípustnosti žaloby na obnovu konania. Z toho vychádza, že uznesenie o žalobe na obnovu konania bude postavené na právnych nezmysloch, ktoré postačia k tomu, aby súd „vypracoval neprípustnosť žaloby na obnovu konania“ a vec zahnal do neznáma. Takto si s ním súdy zahrávajú od počiatku.

Žalobca poukázal na Ústavu Slovenskej republiky, ktorá stanovuje základné práva a slobody, ktoré sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné (článok 12). Článok 46 Ústavy SR mu garantuje právo na súdnu a inú ochranu, no súd sa zahráva s myšlienkou o neprípustnosti žaloby na obnovu konania, čiže popretie jeho základného ľudského práva. Uviedol, že v každom čase môže podať návrh na určenie, že medzi ním a žalovanou neprestajne trvá pracovný pomer, lebo trvá a súd v tejto veci platne nerozhodol, iba od počiatku procesne prekrúcaním práva vyrába prekážky na ceste k dosiahnutiu jeho práva. Takouto procesnou prekážkou na ceste k dosiahnutiu práva bolo aj tvrdenie súdu, že titulom rozviazania pracovného pomeru bola právoplatná forma okamžitého skončenia pracovného pomeru, ako titul rozviazania pracovného pomeru. A preto sa súd vecou nezaoberal. Dôvodom na podanie žaloby na obnovu konania boli procesné dôvody, ktoré súd vytvoril ako prekážky na ceste k dosiahnutiu práva. O tom, že jeho pracovný pomer neprestajne trvá, vedel a vie. Trvalo to čas, kým rozpoznal, že súd sa uchýlil k novému právnemu nezmyslu, k právnej procesnej manipulácii, prekrúteniu práva, aby ho odbil od jeho práva na súdnu ochranu, aby vo veci nekonal.

Ďalej žalobca poznamenal, že § 403 ods. 1 CSP hovorí o subjektívnej lehote troch mesiacov, od dozvedenia sa dôvodov na podanie žaloby na obnovu konania. Dôvodom na podanie žaloby sú procesné prekážky na ceste k dosiahnutiu práva a rozpoznanie procesných prekážok od skutočných dôvodov zamietnutia návrhu je čas dozvedenia sa o dôvode podania žaloby na obnovu konania a zároveň časom, keď tento dôvod mohol použiť. Z pohľadu Ústavy SR mu vyplýva nepremlčateľné právo na súdnu a inú právnu ochranu práva, a je iba na subjekte, kedy dozreje v poznaní svojho práva a domáha sa ho na nestrannom a nezávislom súde. Sťažnosť na obnovu konania podal v objektívnej lehote troch rokov a v subjektívnej lehote troch mesiacov podľa CSP. Snaha súdu založiť svoj rozsudok na neprípustnosti podania žaloby na obnovu konania je v rozpore s právom zaručeným ústavou a je snahou opakovane mu zamedziť prístup k základným ľudským právam. Upozornil, že takýto postup vôbec nesvedčí o nezávislom a nestrannom súde a navyše, najnovšie, prekrúcanie práva k zamedzeniu prístupu k dosiahnutiu práva sa stáva trestným činom sudcu.

7. Na pojednávaní dňa 18.11.2020 žalobca zotrval na podanej žalobe na obnovu konania a uviedol, že vec je potrebné posudzovať podľa ústavného zákona na súdnu ochranu a tá mu v doterajších konaniach nebola poskytnutá.

Taktiež právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 18.11.2020 zotrval na svojich vyjadreniach, žalobu na obnovu konania považoval za zjavne nedôvodnú a neprípustnú, nárok žalobcu v celom rozsahu neuznal.

8. Podľa ust. § 397 písm. a) C.s.p. proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privediť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

9. Podľa ust. § 398 C.s.p. žaloba na obnovu konania je prípustná aj proti právoplatnému uzneseniu, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy vzťahovať na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval; to platí primerane aj o platobnom rozkaze, ktorý nadobudol právoplatnosť.

10. Podľa ust. § 403 ods. 1 C.s.p. žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote 3 mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť.

Podľa ust. § 403 ods. 2 CSP žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

11. Podľa ust. § 414 C.s.p., ak súd žalobu na obnovu konania neodmietne, rozhodne rozsudkom, či obnovu konania povolí alebo zamietne.

12. Podľa ust. § 413 ods. 1, 2 CSP, súd uznesením odmietne žalobu na obnovu konania, ak

- a) bola podaná oneskorene,
- b) bola podaná neoprávnenou osobou,
- c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná,
- d) ide o dôvod uvedený v § 129 alebo
- e) je zjavne nedôvodná.

Ak sa postupuje podľa odseku 1, žalobu na obnovu konania netreba doručovať ostatným subjektom na vyjadrenie.

13. Právoplatnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia, ktorá spôsobuje záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť súdneho rozhodnutia.

14. Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom. Keďže zasahuje do právoplatného rozhodnutia, zákon jeho prípustnosť viaže na splnenie viacerých podmienok. Dôvody prípustnosti obnovy konania sú presne vymedzené v § 397 CSP. Ďalšími podmienkami sú zákonom stanovená subjektívna a objektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania, ale nepochybne aj osobitné náležitosti žaloby a príslušnosť súdu ne jeho prejednanie.

15. Zo zákonných ustanovení upravujúcich obnovu konania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že konanie o obnove konania prebieha v dvoch fázach. V prvej z nich súd skúma, či je obnova konania procesne prípustná. Žalobe o obnove konania v tejto fáze súd buď vyhovie alebo ho odmietne. Druhá fáza predstavuje nové prerokovanie a rozhodnutie vo veci. Jedným z predpokladov procesnej prípustnosti žaloby

na obnovu konania, na ktoré sa zameriava súd v prvej z uvedených fáz, je medziiným existencia skutočností, rozhodnutí a dôkazov, ktoré ten, kto navrhuje obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní (§397 písm. a/ CSP) a ďalej možnosť vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní (§ 397 písm. b/ CSP). Ďalším predpokladom procesnej prípustnosti žaloby na obnovu konania je dodržanie subjektívnej a objektívnej lehoty na podanie takejto žaloby. Pokiaľ nie sú splnené predpoklady na povolenie obnovy konania, nie je možné sa zaoberať vecou samou.

16. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a citovaných zákonných ustanovení, súd uzavrel a konštatuje nasledovné :

17. Povolenia obnovy konania sa v prejednávanej veci domáha neúspešná strana v spore vedenom na OS KE II. sp.zn. 42Cpr/84/2018 (žalobca) v zákonom stanovenej objektívnej lehote. Rozsudok OS KE II. sp.zn. 42Cpr/84/2018 zo dňa 14.5.2018 v spojení s rozsudkom KS KE sp.zn. 9CoPr/13/2018 zo dňa 11.12.2019 nadobudol právoplatnosť dňa 21.1.2020. Žalobca podal žalobu na obnovu konania na Okresnom súde Košice II. osobne dňa 29.6.2020. Trojročná objektívna lehota začala plynúť dňa 22.1.2020.

18. Čo sa týka subjektívnej trojmesačnej lehoty, žalobca uviedol, že žalobu podáva podľa § 403 ods. 1 CSP v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobcu na obnovu konania, dozvedel o dôvode obnovy alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť. Zároveň v podaní zo dňa 6.9.2020 hrubým písmom zdôraznil, že „keď ho mohol uplatniť“. Uviedol, že „o právnom dôvode žaloby na obnovu konania , ako dôkaz , sa dozvedel práve, pri koncipovaní tejto žaloby na obnovu konania, hľadaním logických súvislostí na prelomenie nezmyselných tvrdení súdu a riešenie môjho práva na spravodlivé súdne konanie dňa 27.6.2020.“ Súd konštatuje, že podaním žaloby na obnovu konania dňa 29.6.2020 nebola dodržaná subjektívna 3 mesačná lehota , ktorá podľa názoru súdu začala plynúť dňa 22.1.2020 (t.j. odo dňa nasledujúceho po právoplatnosti rozsudkov, ktorých obnovy konania sa žalobca domáha),

a nie dňa 27.6.2020 (kedy žalobca koncipoval žalobu a hľadal logické súvislosti na prelomenie nezmyselných tvrdení súdu a riešenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie). Súd konštatuje, že pokiaľ žalobca mal za to, že ide o nezmyselné tvrdenia súdu a porušenie jeho práva na spravodlivý proces, o tejto skutočnosti sa dozvedel nepochybne už doručením rozhodnutia odvolacieho súdu sp.zn. 9CoPr/13/2018 žalobcovi dňa 21.1.2020, a teda odo dňa nasledujúceho začala žalobcovi plynúť 3 mesačná subjektívna lehota (t.j. dňa 22.1.2020). Vzhľadom na uvedené, súd je toho názoru, že je splnená podmienka aj pre odmietnutie žaloby na obnovu konania z dôvodu nesplnenia trojmesačnej subjektívnej lehoty.

19. Taktiež nie je sporné, že žalobu na obnovu konania podala oprávnená osoba - žalobca ako neúspešná strana v spore vedenom na OS KE II. sp.zn. 42Cpr/84/2017.

20. Vychádzajúc zo žaloby a ďalších podaní zo strany žalobcu, žalobca podáva žalobu na obnovu konania podľa § 397 písm. a) CSP, lebo sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Podľa žalobcu v prejednávanej veci bolo dôvodom podania žaloby na obnovu konania porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie garantované Európskym dohovorom o ľudských právach v hlavle I článok 6 ods. 1 Dohovoru a porušenie jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručenú článku 46 Ústavu Slovenskej republiky. Jeho právo na spravodlivé súdne konanie bolo porušené rozsudkom Okresného súdu Košice II. sp.zn. 42Cpr/84/2017 a potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 9CoPr/13/2018 (keďže OS KE II. v pôvodnom konaní sp.zn. 42Cpr/84/2017 sa jeho návrhom, že pracovný pomer medzi ním a žalovaným nepretržite trvá a o vymoženie plnenia povinnosti žalovaného voči žalobcovi, sa vôbec nezaoberal s odôvodnením, „že o veci bolo právoplatne rozhodnuté v inom konaní OS KE II. sp.zn. 12C/153/2006, preto sa súd obmedzil iba na zistenie, či existuje právny titul rozviazania pracovného pomeru, nemôže skúmať jeho platnosť či neplatnosť“). Podľa žalobcu nejestvuje právny titul na rozviazanie pracovného pomeru, ale jestvuje právny titul trvania pracovného pomeru v menovacom dekréte v jeho menovaní do funkcie farára farnosti Budkovce, o čom predložil Potvrdenie právnej subjektivity vydanéj Ministerstvom kultúry SR zo dňa 15.8.2000 a Osvedčenie právnej skutočnosti, že štatutárnym predstaviteľom Rímskokatolíckej cirkvi, farnosť Budkovce je Anton Zlatohlavý, farár, vydaný Rímskokatolíckym arcibiskupstvom Košice zo dňa 28.8.2000. Vychádzajúc zo žalobcom uvádzaných skutočností a tvrdení, novou skutočnosťou či dôkazom by malo byť Potvrdenie právnej subjektivity vydanéj Ministerstvom kultúry SR zo dňa 15.8.2000 a Osvedčenie právnej skutočnosti č.j. P-145/2000 zo dňa 28.8.2000.

21. Z dôkazu predloženého žalobcom, a to z Potvrdenia Ministerstva kultúry SR - cirkevný odbor č. MK-665/2000-320 zo dňa 15.8.2020 súd zistil, že Rímskokatolícka cirkev je štátom registrovanou cirkvou v zmysle zákona č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností. Základnou právnou normou Rímskokatolíckej cirkvi je Kódex kanonického práva z roku 1983. Zoznam jednotlivých zákonne zriadených farností sa nachádza na príslušnom biskupskom či arcibiskupskom úrade. V Celoslovenskom schematizme zo dňa 1.12.1996 sa na strane 24 uvádzajú N. V. T. F. Y. V. G. Y. P. O. G. Z. F. A., Ž. F.O.V. Y. T. N., P. O., XXX XX N., má právnu subjektivitu. Jej štatutárnym zástupcom je farár alebo správca farnosti. Podľa názoru súdu rozhodujúceho o žalobe na obnovu konania nie je novou skutočnosťou, že Rímskokatolícka cirkev T. N. má právnu subjektivitu a že jej štatutárnym zástupcom je farár alebo správca farnosti.

22. Z dôkazu predloženého žalobcom, a to z Osvedčenia právnej skutočnosti č.j. P-145/2000 zo dňa 28.8.2000 súd zistil, že F. V. G. osvedčilo, že F. Y., T.Ľ. N., je zákonne zriadenou farnosťou a na základe samého práva v zmysle kán. 515 § 3 Kódexu kánonického práva má právnu subjektivitu, je spôsobilá vlastným menom vystupovať v právnych vzťahoch a robiť všetky úkony spojené so vznikom, zmenou a zánikom právnych záväzkov. Jej štatutárnym predstaviteľom je dp. Anton Zlatohlavý, farár. Pridelené IČO: 31 992 684.

Ani tento dôkaz z pohľadu súdu rozhodujúceho o žalobe na obnovu konania nie je novou skutočnosťou.

23. Z obsahu spisu Okresného súdu Košice I. sp.zn. 12C/153/2006 súd zistil, že žalobca sa domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 31.7.2006 s tým, že jeho pracovný pomer u žalovaného naďalej trvá. Určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného

pomeru sa domáhal v súlade s ust. § 77 Zákonníka práce. Okresný súd Košice I. rozsudkom č.k. 12C//153/2006-156 zo dňa 2.10.2009 žalobu v celom rozsahu zamietol. Toto rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo potvrdené Krajským súdom v Košiciach ako vecne správne rozsudkom č.k. 11Co/19/2010-278 zo dňa 4.5.2011. Rozsudky nadobudli právoplatnosť dňa 20.6.2011. Nárokom žalobcu na určenie neplatnosti skončenia jeho pracovného pomeru sa zaoberal aj Najvyšší súd SR a to na základe dovolania, ktoré bolo žalobcom podané proti citovanému rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach. Najvyšší súd SR uznesením č.k. 3Co/194/2011-306 zo dňa 9.11.2011 dovolanie žalobcu odmietol. Tým bolo o otázke (ne)platnosti predmetného okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu na základe listu žalovaného zo dňa 31.7.2006 právoplatne rozhodnuté.

24. Z obsahu spisu Okresného súdu Košice II. sp.zn. 42Cpr/84/2017 (ktoré rozsudky sú predmetom žaloby na obnovu konania) súd ďalej zistil, že žalobca sa domáhal určenia, že jeho pracovný pomer trvá a súčasne s týmto určením žiadal, aby bol žalovaný zaviazaný plniť povinnosti z neho vyplývajúce. Súd procesný nárok na určenie trvania pracovného pomeru posudzoval ako tzv. určovaciu žalobu. Vychádzal zo skutočností, že prípustnosť určovacích žalôb je regulovaná ust. § 137 CSP, kedy v prípade určenia, či tu právo je alebo nie je, je podmienkou úspešnosti žaloby preukázanie naliehavého právneho záujmu, t.j. preukázanie procesnej prípustnosti žaloby. Ďalej vychádzal z úvahy, že ust. § 77 Zákonníka práce nepredstavuje úplnú reguláciu prostriedkov ochrany práv účastníkov pracovnoprávných vzťahov, ale len jej osobitnú úpravu. Preto právnym poriadkom nie je vylúčené, aby sa účastník pracovnoprávného vzťahu domáhal určenia existencie pracovného pomeru všeobecnou žalobou podľa ust. § 137 písm. c) CSP. Konštatoval, že otázkou vzťahu žaloby podľa § 77 Zákonníka práce a žaloby o určenie, či tu právo je alebo nie je, je podľa § 80 písm. c) O.s.p., ktorému za účinnosti CSP zodpovedá ust. § 137 písm. c) a písm. d) CSP, sa Judikatúra súdov už zaoberala. Podľa záverov Najvyššieho súdu SR prijatých v rozsudku sp. zn. 1Cdo/147/2008 z 11. decembra 2008 vyplýva, že: „Právo účastníka pracovnoprávného vzťahu domáhať sa určenia neplatnosti zrušovacieho prejavu uvedeného v § 77 ZP zaniká márnym uplynutím 2 mesačnej lehoty. Pokiaľ neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa § 77 ZP nebola vyslovená právoplatným rozsudkom, treba vychádzať z toho, že pracovný pomer bol skončený platne. Na podaní žaloby o určenie trvania tohto pracovného pomeru nemôže mať žalobca v danom prípade naliehavý právny záujem (§ 80 písm. c/ O.s.p.) a tento nedostatok predstavuje samotný a prvoradý dôvod, pre ktorý je jeho určovacia žaloba nemôže obstáť a treba ju bez ďalšieho zamietnuť. Z citovaného právneho názoru NS SR vychádzal súd aj v prejednávanej veci. Keďže Okresný súd Košice I. v konaní 12C/ 153/2006 podľa § 77 ZP už právoplatne rozhodol, preto v tomto konaní 42Cpr/84/2017 o žalobe o určenie, že jeho pracovný pomer trvá a o uloženie povinnosti žalovanému plniť povinnosti z neho vyplývajúce, sa súd obmedzil iba na zistenie, či existuje právny titul rozviazania pracovného pomeru. Nemôže však už skúmať jeho platnosť či neplatnosť, lebo o tejto otázke už bolo rozhodnuté (porovnaj aj rozsudok NS SR sp.zn. 1Cdo/193/2005 uverejnený v časopise zo súdnej praxe pod č. 53/2007).

Preto súd žalobu rozsudkom zo dňa 14.5.2018 č.k. 42Cpr/84/2017 zamietol. Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp.zn. 9CoPr/13/2018-123 zo dňa 11.12.2019 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Obe rozsudky nadobudli právoplatnosť dňa 21.1.2020.

25. Z obsahu žaloby v pôvodnom konaní 42Cpr/84/2017 vyplýva, že žalobca sa domáhal určenia, že medzi žalobcom a žalovaným neprerušene trvá pracovný pomer na základe menovania do úradu farára vo farnosti N.. Zároveň žiadal zaviazat' žalovaného k povinnosti plynúcej z tohto pracovného pomeru. Žalobou sa domáhal uznania svojho práva úradu farára a štatutára farnosti N.. Z opisu skutočností vyplýva, že G. V. ako zamestnávateľ svojim rozhodnutím zo dňa 31.7.2006 od 1. augusta 2006 skončila s ním pracovný pomer z dôvodu hrubého porušenia pracovnej disciplíny podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, čo je svojím obsahom vzhľadom na § 42 ods. 2 a § 63 ods. 1 písm. d), ods. 2 Zákonníka práce, neplatný právny úkon a rovnako neplatný právnym úkonom je podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca mal za to, že podľa ustanovení Zákonníka práce pracovný pomer s ním možno skončiť iba výpoveďou, ak prestal spĺňať požiadavky podľa § 42 ods. 2 Zákonníka práce. Teda na farára a štatutára právnickej osoby F.Y. T. N. sa vzťahuje § 63 ods. 1 písm. d), ods. 2 Zákonníka práce, podľa ktorého zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď iba z dôvodu, ak prestal spĺňať požiadavky podľa § 42 ods. 2 Zákonníka práce (podľa ktorého „ak osobitný predpis ustanovuje voľbu alebo vymenovanie ako predpoklad vykonávania funkcie štatutárneho orgánu alebo vnútorný predpis zamestnávateľa ustanovuje voľbu alebo vymenovanie ako požiadavku vykonávania funkcie vedúceho zamestnanca v priamej riadiacej pôsobnosti štatutárneho orgánu, pracovný pomer s týmto zamestnancom sa zakladá písomnou pracovnou zmluvou až po jeho zvolení alebo vymenovaní“).

Pre konanie o skončení pracovného pomeru zamestnanca podľa § 42 ods. 2 ZP je smerodajné iba právoplatné menovanie alebo odvolanie ako požiadavka vykonávania funkcie podľa § 42 ods. 2 ZP, vylučuje sa konanie o okamžitom skončení pracovného pomeru pre závažné porušenie pracovnej disciplíny. Uviedol, že neprestal spĺňať požiadavky § 42 ods. 2 ZP, nebol právoplatne preložený, ani právoplatne odvolaný. Obchádzaním výpovede zamestnávateľom podľa § 63 ods. 1/písm. d/, ods. 2 ZP a postup v zmysle okamžitého skončenia pracovného pomeru je obchádzanie zákona, čo robí podľa § 39 Občianskeho zákonníka právny úkon neplatným. Kánon 538 Kódex kanonického práva hovorí: „Farár končí úrad odvolaním alebo preložením“. Košická arcidiecéza mu podľa § 63 ods. 1 písm. d), ods. 2 ZP nemohla dať, ani do dnešného dňa nedala účinnú výpoveď, čím si uplatňuje na súde určenie, že pracovný pomer medzi ním ako farárom a štatutárom farnosti Budkovce a Košickou arcidiecézou nepretržite trvá a žalovaná má povinnosť poskytnúť mu ako svojmu zamestnancovi za vykonanú prácu mzdu, pozastavenú od 1. augusta 2006.

26. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a citovaných zákonných ustanovení súd uzavrel, že žalobe na obnovu konania OS KE II. sp. zn. 42 Cpr/84/2017 nemožno vyhovieť, nakoľko okrem názoru súdu, že žaloba bola podaná po uplynutí subjektívnej 3- mesačnej lehote (v dôsledku čoho by súd mohol žalobu na obnovu konania bez ďalšieho dokazovania uznesením odmietnuť), súd rozhodujúci o žalobe na obnovu konania (o povolení obnovy konania) nezistil žiadne nové dôkazy a rozhodnutia v zmysle ust. § 397 písm. a) CSP, ktoré by doniesli zmenu do skutkových záverov, ktoré boli predpokladom pre právne posúdenie veci v pôvodnom konaní. Zo žaloby v konaní 42Cpr/84/2017 je nepochybné, že skutočnosti (dôkazy), na ktoré žalobca v konaní o žalobe na obnovu konania poukázal, boli žalobcovi a súdu známe už v pôvodnom konaní 42Cpr/84/2017, na ktoré skutočnosti (dôvody) žalobca v žalobe v konaní 42Cpr/84/2017 aj poukázal a súčasne boli aj predmetom odvolacieho prieskumu v konaní pred odvolacím súdom sp.zn. 9CoPr/12/2018. Nejedná sa teda o nové skutočnosti a dôkazy, ktoré by doniesli zmenu do skutkových záverov.

27. O možnosť vykonania dôkazov, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní (§ 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p., teraz § 397 písm. a/ CSP) ide vtedy, keď účastník v pôvodnom konaní síce označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak ním navrhnuté dôkazy nemohol súd vykonať z dôvodu prekážok objektívneho charakteru. Nemožnosťou použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy bez svojej viny v pôvodnom konaní sa rozumie nemožnosť vykonať dokazovanie súdom v občianskom súdnom konaní alebo nemožnosť označiť či predložiť tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy účastníkom konania voči súdu (viď R 19/1975).

28. Ustanovenie § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p., teraz § 397 písm. a/ CSP, sa vzťahuje na prípady, v ktorých účastník konania tieto dôkazy voči súdu v pôvodnom konaní použil (dôkazy označil a navrhol ich vykonanie), nemohli byť ale súdom (ktorý vykonáva dokazovanie - viď § 122 ods. 1 O.s.p.) vykonané preto, lebo tomu bránila nejaká objektívna prekážka (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 11.8.2011 sp. zn. 3Cdo 98/2011).

29. Podľa ustálenej súdnej praxe (ZSP 2/2000) dôvodom obnovy konania nie je ani vecná nesprávnosť rozsudkov súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu v konaní 42Cpr/84/2017 („Vecná nesprávnosť rozsudku, ktorého obnova sa navrhuje, nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p.).

30. Z obsahu žaloby na obnovu konania súd ďalej vyvodil, že žalobca namieta aj právne posúdenie veci v konaní 42Cpr/84/2017 (t.j. že súd mal v konaní 42Cpr/84/2017 konať a určiť, že pracovný pomer žalobcu trvá, keďže mu nebola doručená výpoveď podľa ust. § 63 ods. 1 písm. d) a ods. 2 Zákonníka práce, nakoľko neprestal spĺňať podmienky podľa § 42 ods. 2 Zákonníka práce). Ohľadom dôvodov prípustnosti obnovy konania súd poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 83/99, publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 15/2000 (ktoré je stále platné a súd rozhodujúci o žalobe o povolení obnovy konania nemá vedomosti o tom, že by bolo prekonané), podľa ktorého obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávnosti procesnej povahy. Na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť

rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípusnosť obnovy konania.

31. V súdnom konaní sp.zn. 42Cpr/84/2017 Okresný súd Košice II. už neskúmal platnosť resp. neplatnosť skončenia pracovného pomeru medzi žalobcom a žalovaným, a teda sa ani nezaoberal dôvodmi skončenia pracovného pomeru, pretože o uvedenom už bolo právoplatne rozhodnuté, ale obmedzil sa iba na zistenie, či existuje právny titul rozviazania pracovného pomeru a dospel k záveru, že existuje platný titul rozviazania pracovného pomeru - okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 31.7.2006. S rozhodnutiami a s odôvodnením rozsudkov v konaní 42Cpr/84/2017 sa súd rozhodujúci o žalobe na obnovu konania stotožňuje. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a platnú judikatúru uvádzané dôvody žalobcu na obnovu konania nie sú relevantnými dôvodmi na obnovu konania v zmysle ust. § 397 písm. a) CSP. Preto súd zamietol žalobu na obnovu konania v celom rozsahu.

Z obsahu žaloby žalobcu na obnovu konania vyplýva zjavná nespokojnosť žalobcu s rozhodnutiami súdov v rámci konania 42Cpr/84/2017 (prvostupňového i odvolacieho súdu) v konaní o určení, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného trvá. Súd dodáva, že subjektívny názor žalobcu, či pocit žalobcu o tom, že boli porušené jeho práva na spravodlivé súdne konanie, či právo na súdnu ochranu zaručenú článkom 46 Ústavy SR (keďže súdy nerozhodli tak, ako si to predstavuje žalobca), ako dôvod obnovy konania neobstoja.

31. O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko bol v konaní v celom rozsahu úspešný. V danom prípade súd nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa podľa ust. § 257 CSP.

32. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Košice II písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstoja, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 CSP)..

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP)..

Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v tomto konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) týkajú sa procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ nemohol bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).